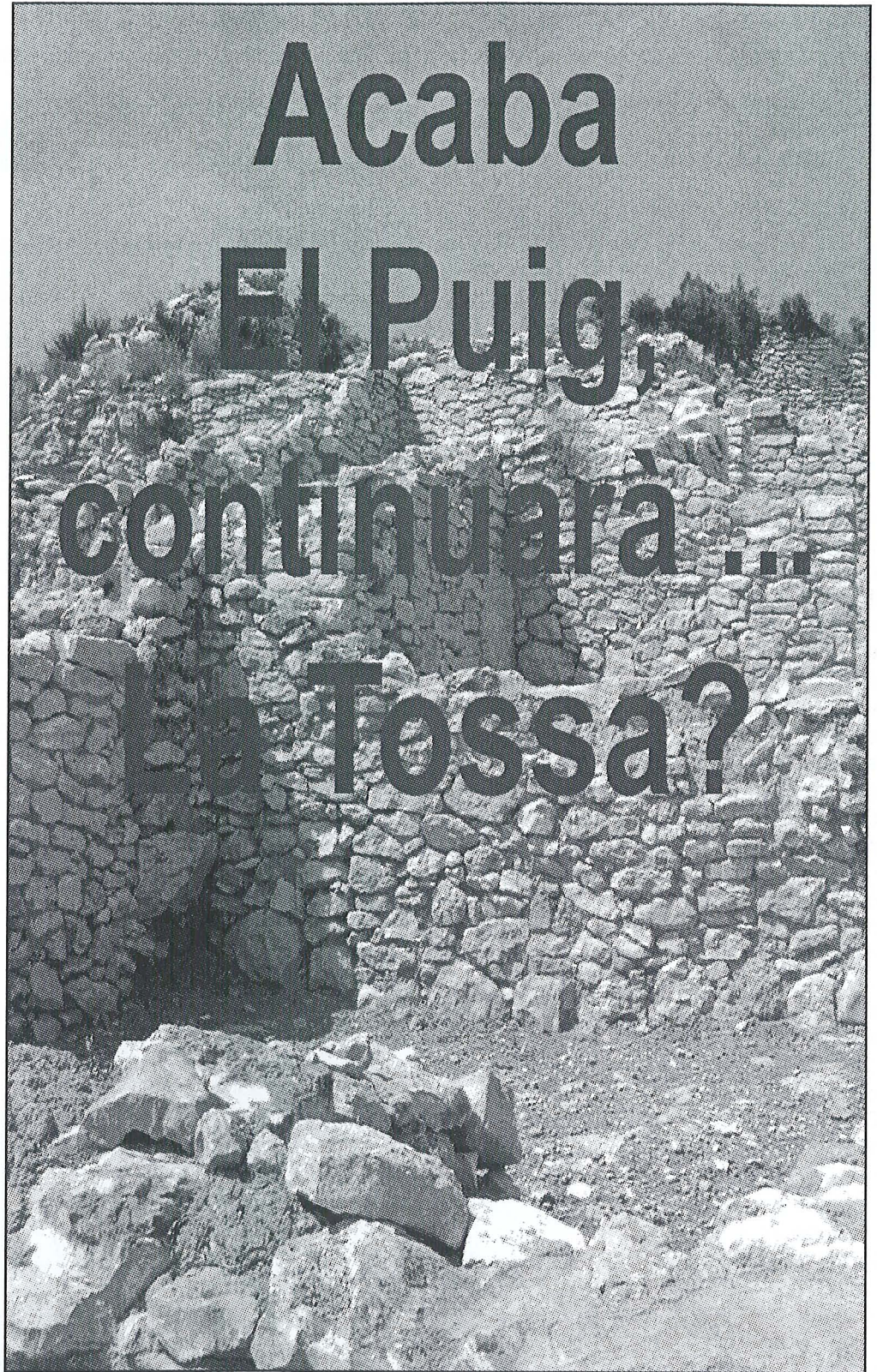

La Veu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 31 d'octubre de 2003 • Núm. 407 • Any IX • 0.75 Euros

Acaba
El Puig,
continuarà ...
Tossa?

**Canvis de sentit
per millorar la
circulació del
centre de
Benicarló**

**Povet i CD Benicarló
s'imposen a casa amb
superioritat i convencent**

**La Banda de Música
premiada com la segona
millor formació valenciana**

El Puig de la Nau està

Tots pendants d'altres poblats de la comarca per posar en marxa la Ruta Íbera. Els ulls posats ara, cap a La Tossa

TEXT: redacció

FOTOS: Il·luisa garcia

El poblat ibèric d'El Puig de la Nau està a un pas de veure finalitzats els treballs que s'han estat realitzant al llarg dels últims anys. El responsable dels treballs en el jaciment, l'arqueòleg de la diputació Arturo Oliver, explicava que en aquests últims mesos s'ha estat treballant en l'aspecte arqueològic i en la consolidació, la restauració i la posada en valor del poblat.

Segons Oliver, a pesar que al principi es pretenia retirar terra per a tenir una millor visió de cara a les visites, les excavacions en el lloc van descobrir "una avantmuralla, així com una porta d'entrada al poblat que no teníem localitzada". Davant aquestes troballes, s'ha realitzat una variació del projecte inicial del recorregut ja que "ara ajustarem l'entrada de la visita per la pròpia muralla".

Quant a la conservació, aquest any s'intentarà donar per acabada la de tots els murs i situar tots els panells informatius, així com consolidar també els foguers que s'han excavat i que s'han deixat com mostra, així com un tros de coberta de la casa perquè la gent "puga tenir una idea de com es cobrien les cases ibèriques perquè sempre es pregunten com eren els terrats".

Comentava Oliver que a

pesar que no es pretenien realitzar excavacions la troballa de la avantmuralla va determinar les posteriors

s'excave quan es decidisca en un futur; ja que de moment, aquesta part no la tocarem". D'altra banda, el

excavacions, no obstant, en l'actualitat s'ha donat per conclosa aquesta fase, "exceptuant la zona de reserva que deixem perquè

procés de consolidació, restauració i posada en valor per a la visita està ja pràcticament acabat, encara que "sempre hi haurà

manteniment i algun detall que es polirà al llarg dels anys".

La bona conservació de l'arquitectura del jaciment ha determinat que els treballs s'hagen reduït pràcticament a la consolidació, "hi ha parets de dos metres d'alçada i la muralla mesura més de tres metres, pel que simplement s'ha treballat en la consolidació, no hem pujat més paret de la que s'ha excavat. Únicament s'ha produït una excepció amb una paret que es trobava a punt de caure, pel que l'hem desmuntat i tornat a muntar, però al nivell que s'havia trobat". Pel que concerneix els materials, "s'han volgut emprar materials que es puguen tornar a llevar i que siguin respectuosos amb l'entorn". D'aquesta manera, on hi havia ferro s'ha utilitzat fusta tractada i, de fet, les escales i passarel·les s'han realitzat amb aquest tipus de fusta. Així mateix, s'ha utilitzat morter tintat per a consolidar les parets amb la finalitat que l'impacte visual no siga tan gran i s'ha utilitzat la mateixa pedra del jaciment, "sempre intentant alterar el mínim possible l'arquitectura existent". A més, "hem procurat que el recorregut al voltant del jaciment sigui lògic, cenyint-lo per on creiem que entrarien i sortirien les persones que habitaven el poblat", va declarar.

Ilest per rebre visites

Importància del poblat

Precisament la bona conservació del poblat i la seua seqüència cronològica, ha convertit el jaciment d'El Puig de la Nau de Benicarló en un referent de restes iberes no només en la província de Castelló, sinó en tota la regió ibèrica, no obstant, lamentava Oliver que "sempre ha estat més conegut en l'àmbit científic i de la investigació que per als propis benicarlondos". A més, advertia l'arqueòleg que "hem de tenir en compte que el Puig de la Nau és un dels primers jaciments que es troben als nivells d'inici de la cultura ibèrica, dels primers jaciments on es troben materials dels fenicis ...". És a dir, que "la cultura ibèrica abans es considerava a partir del segle IV i la instal·lació d'El Puig de la Nau ens va donar una cronologia del segle V abans de Crist". Oliver considerava a més que la conservació arquitectònica és una aproximació "excepcional" i és també "el primer cas que es va donar també d'arquitectura domèstica en aquestes altures".

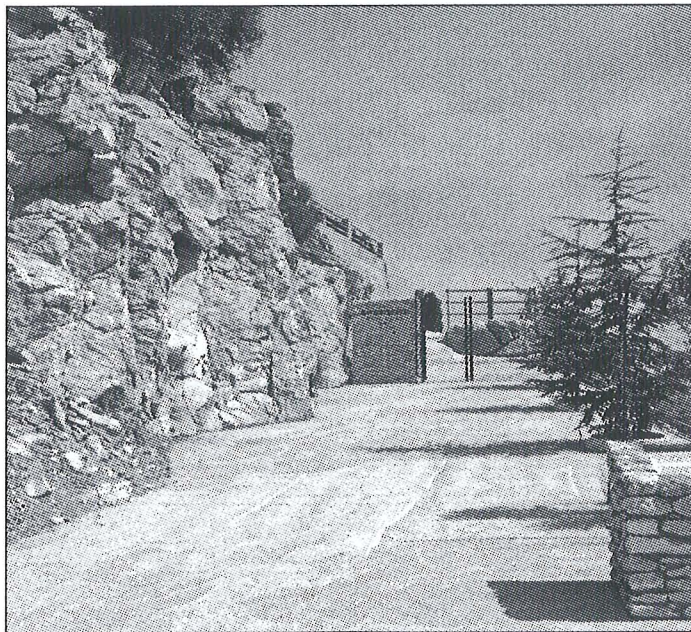
Ruta ibèrica

En relació amb el projecte de ruta ibèrica al Maestrat, explicava Oliver que de moment s'ha consolidat una part del Perengil, "que ja està totalment excavada amb un recorregut marcat i panells informatius; pel que ara falta acabar encara, encara que s'han fet alguns arranjaments per a la visita el Puig de la Misericòrdia

de Vinaròs" on el problema sembla ser el mirador que hi ha damunt del lloc ja que "fins que no es trasllade no es podrà avançar".

potser llunyà a aquest projecte de ruta ibèrica és el de la Tossa, tot dependrà de les conclusions que se'n extraguen dels estudis que actualment s'estan realit-

La Tossa

Precisament, un altre jaciment que podria incorporar-se en un futur encara

zant en el lloc. D'aquesta manera, aquestes proves seran conclouents de cara a iniciar les pertinents excavacions. Així ho anunciava el regidor de cultura de l'a-

juntament de Benicarló, José Luís Guzmán, qui explicava que des de mitjans de setembre s'estan realitzant unes prospeccions topogràfiques a la Tossa combinades amb proves i vistes aèries per conèixer que és el que es pot trobar i si realment paga la pena continuar estudiant el lloc per començar els treballs d'excavació. En un principi, es preveu que els treballs acaben aquesta mateixa setmana i que en només uns dies es coneguen els resultats. Serà a partir de llavors quan l'ajuntament haurà de prendre una decisió per tal de començar a reivindicar les ajudes corresponents a les administracions per poder finançar els treballs al lloc en qüestió. Una decisió que en el cas que aquests primers estudis donen per mereixedora de excavacions la Tossa podrien xocar amb els interessos creats de fer un camp de golf.

En aquest sentit, Guzmán assegurava que el Bloc té una posició contrària ben clara des del principi respecte a la construcció d'un camp de golf en aquelles contrades, "no només hi hauria un poblat ibèric sinó també altres elements en joc com son una empresa pirotècnica, la flora del lloc, la fauna, la falta de comunicacions, una macroubanització el problema de l'aigua ..."

El centre de Benicarló canviarà el sentit circulatori

TEXT: noemioms

Els carrers que envolten la plaça de la Constitució de Benicarló canviaran el seu sentit circulatori a partir del matí del divendres 14 de novembre. Així ho ha anunciat el regidor de Governació, Marcelino Domingo, qui explicava que amb aquestes modificacions es pretén reduir els embussaments que actualment es formen en hores punta en llocs com l'encreuament de Jacinto Benavente amb Pintor Sorolla, o amb el Passeig Marítim i el carrer Peníscola, ja que cada dia són prop de 18.000 els vehicles que transcorren per la zona.

Segons Domingo, les modificacions tenen de moment un caràcter provisional, pel que en cas que es demostre que no són encertades es tornaria a la situació actual. A més, explicava que es basen en l'estudi realitzat pel RACC i no s'han implantat abans amb la finalitat de facilitar l'adaptació dels conductors a la nova situació ja que, a l'estiu, s'incrementa el volum

d'automòbils en tota la població, fet que dificultaria el procés d'adaptació.

Els canvis se centren sobretot en canvis de sentit, com és el cas del carrer Sant Andreu, és a dir, el que passa per davant de l'Oficina d'Informació i Turisme, que passa a tenir sentit contrari a l'actual, d'altra banda, el tram de Pius XII que uneix el Passeig Marítim i el carrer Sant Andreu passa a tenir dos sentits, igual que Pintor Sorolla que a partir del 14 de novembre admetrà el pas dels vehicles que arriben de Jacinto Benavente i Passeig Marítim.

Segons el responsable de governació, amb aquestes modificacions "tot el tràfic que passa per Ferreres Bretó podrà baixar pel carrer Sant Andreu de manera que no s'haurà de desembocar en la rotonda de Jacinto Benavente, pel que s'espera poder evitar el col·lapse circulatori que es produeix en l'actualitat".

D'altra banda, la parada d'autobusos situada en el carrer Sant Andreu passarà a estar en l'altra part de la

plaça Constitució i els carrers que a partir d'ara passen a tenir doble sentit veuran desaparèixer les places de pàrquing. Per aquest motiu, des del consistori ja s'estan buscant terrenys que facen les funcions de pàrquing.

Domingo feia una crida de col·laboració a tots els ciutadans, sobretot, als pares dels nens que van al col·legi per a que no aparquen allí els vehicles quan els duguen o vagen a recollir "que aparquen el cotxe a 500 metres i que vagen caminant perquè sinó se'ls haurà de denunciar". Així mateix, anunciava que el 14 de novembre la policia local "estarà allí tot el dia per a evitar problemes".

Però les modificacions esmentades no seran les úniques que es produiran en la ciutat, sinó que abans de l'estiu, s'espera poder realitzar canvis en altres punts importants. Entre els més destacats es troba l'Avinguda Catalunya, que passarà a tenir un carril en cada direcció "ja que com ha quedat demostrat, els conductors condueixen pel

mig sense aprofitar els dos carrils". En aquest sentit, comentava Marcelino Domingo que l'espai d'un dels carrils s'aprofitarà per a crear places d'aparcament en bateria. D'altra banda, el mercadet del dimecres localitzat en aquest carrer s'eliminarà d'aquesta zona i es passarà a una altra que sembla ser està decidida però de la qual encara no s'han donat més detalls, no obstant, assenyalava Domingo que la capacitat del mercadet serà menor en un futur ja que només tindrà 200 places.

L'edil justificava el canvi d'ubicació d'aquest explicant que "no es pot tancar al tràfic un dia a la setmana una de les principals entrades a la ciutat com és el cas de l'Avinguda Catalunya, i, sobretot, en moments puntuals com són falles i estiu".

La Veu *opina*

Sembla ser que el caos vial que envolta la ciutat de Benicarló canviarà de sentit circulatori. El flamant regidor de Governació, Marcelino Domingo ha pres ja la decisió, encara no sabem si serà la correcta, però ha demostrat almenys una valentia personal i política que molts desconèixiem en el Partit Popular. A priori la idea sembla bona. Li desit-

gem sincerament tota la sort del món pel compte que ens du.

La erràtica política urbanística empresa en els darrers anys ha dut a prendre decisions un tant pol·lèmiques i ara, el temps, està fent que els polítics tornen a deixar les coses com estaven. Si la memòria no ens falla els nous canvis deixen la circulació a un model que ja

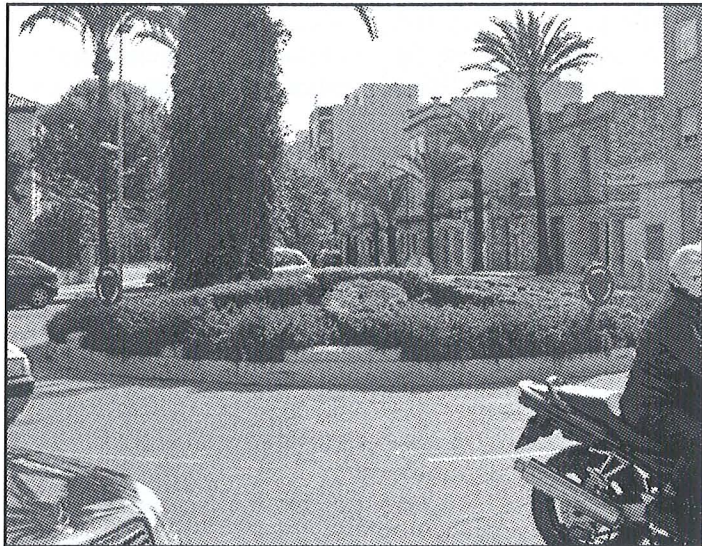
existia fa vint anys. I aleshores funcionava. Calia canviar?. A l'hora de fer les peatonalitzacions, placetes per als bars, rotondes... ¿es va pensar en els vehicles en una ciutat que creixia?. El carrer de les Moreres havia de ser l'accés principal al centre de Benicarló? Com dèiem al principi d'aquesta opinió, li desitgem tota la sort del món a

Domingo amb aquesta iniciativa i de passada li recomanem -com a responsable polític de la Policia Local- que faça acomplir les funcions que tenen als seus subordinats o contractats més policies. Perquè malauradament, quan han de multar, no se'ls troba.

Èxits a la X Lliga Intercomarcal de Natació

La circulació canviarà en aquelles zones més conflictives

El centre de Benicarló és en ocasions caòtic

Domingo-Redorat presentant els canvis

Els nedadors del CNB el passat dissabte

Passat dissabte 25 d'octubre de 2003 es va celebrar a la piscina Municipal de la nostra ciutat, Benicarló, la segona prova de la X LLIGA INTERCOMARCAL DE NATACIÓ, amb les graderies plenes d'un públic que no va parar d'animar, i en què varen participar un total de 183 nedadors/as, dels clubs que formen aquesta lliga: Amposta, Vinaròs i Benicarló.

Aquesta segona prova (de les sis que componen la lliga) va ser amb l'estil esquena i les distàncies a disputar varen ser:

25 mts., els prebenjamins i 100 metres la resta de participants, repartits entre juvenils, alevins i benjamins.

Les dades més destacades, pel què fa referència al CNB han sigut que de les vuit categories en que està dividida la competició s'ha assolit la victòria en set, els nedadors que ho han acon-

seguit han estat:

Eloy Vinaiza en juvenil masculí

Paula Saura en aleví femení

Genís Senén en aleví masculí

Raquel Fabregat en benjamí femení

Ferrán Remolina en benjamí masculí

Nerea Sorando en prebenjamí femení

Albert Astor en prebenjamí masculí

Destacar que després de dos proves la classificació per equips l'encapçala el CNB amb mil set-cents setanta-quatre punts, seguit pel Club Natació Vinaròs amb mil set-cents trenta-quatre i en les classificacions individuals el nostre Club està al cap davant en set de les vuit categories.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 406

TEXT: **el lector**

Definitivament l'escatologia és la gran protagonista de la publicació que vosté dirigeix. Les portades que ha ocupat aquest tema són incomptables. Aquesta setmana, directe al gra: "**Merda al Morrongo**". Ni coliformes fecals, ni aigües residuals ni abocaments tòxics. És el que hi ha. Per cert, he buscat a tots els diccionaris que tinc la paraula "**coliforme**" i no l'he trobada. Potser siga una nova accepció o un concepte massa tècnic. També podria ser un eufemisme inventat pels polítics per tal de no espantar els electors. Imaginem-nos què haguera passat si el nostre flamant alcalde-diputat en lloc de dir "**coliformes**" haguera dit "**excrements**" o "**fem**". Naturalment, les explicacions que va donar no hagueren estat gens convincents. En canvi, això dels "**coliformes**" queda molt distingit i no es nota que s'està parlant de merda. Jo he fet una traducció del que va dir Mundo i és la següent: "**Miren vostés, és ben cert que pel col·lector de pluvials baixava merda. Aquesta repugnant substància es barrejava amb l'aigua de la platja del Morrongo, però la densitat ja no era tan gran, ja que hem de tenir en compte que el corrent de la mar repartia la mercaderia al llarg de tota la platja en direcció sud-nord, amb la qual cosa tothom va tindre la**

seua ració de fem". He vist que parlen de Palomares, però no expliquen la relació. Ja també vull dir la meua. Hagués estat un gran detall per part de Mundo emular el seu company de partit Fraga Iribarne ("**la calle es mía**") i prendre el bany davant mateix del lloc on la gran canonada deixa anar el seu contingut. Per suposat acompanyat de qualsevol regidor que volguera sortir a la foto. Li asseguro, senyora Garcia, que si ho fa li dono el meu vot per a tota l'eternitat.

Passem pàgina. Això del temporal de llevant comença a fer pudor. Tot-hom ens hem de mentalitzar que, a partir de quan es va acabar el maleït Passeig Marítim de Peníscola, les inundacions seran campanyes habituals entre nosaltres. Abans s'omplia la carretera de pedres, venia una pala i un camió, i en un matí s'arreglava tot. A més a més no s'inundava quasi res. Això és el progrés, senyors. Coses mal fetes amb un somriure. Dotze fotos que omplen una pàgina sense cap peu d'ídem que ens explique els llocs dels fets. Per rematar la notícia, l'imprescindible acudit: "**els ajuntaments de Benicarló i Peníscola estan disposats a treballar per tal d'acabar amb tot això**". Ja, ja, ja! Tenen coses més importants a fer, com ara cobrar a final de mes o organitzar festes i saraus.

Ja sabia jo que això dels tafaners no podia acabar bé. Ara resulta que una persona s'ha sentit ofesa per

una cosa que van posar. Caldria esbrinar l'origen de la font i estirar-li les orelles, sempre i quan no aporte noves dades al respecte.

Es veu que això de l'escola d'idiomes comença a rutllar. Jo, com sempre, m'he fet un embolic. No sé quantes preinscripcions, perquè la notícia parla d'una "**real**" (no sé si de rei o de realitat) i una altra que podríem anomenar "**controladora**" o "**valorativa**". Després s'ha de fer un sorteig, i més avant es procedirà a la matriculació. Quin embolic! Com que jo no sé quina de totes vull fer, m'esperaré a l'any vinent. També lleigeixo que han caigut de la llista l'alemany i l'italià, però no sé si la culpable ha estat la prepreinscripció, la preinscripció o la bola del sorteig dels prepreinscrits o els postinscrits.

Després de assaborir els dos articles sobre sengles llibres (res a veure amb les publicacions de l'antiga regidoria de Flos) he pensat, per enèsima vegada, que ningú no els pot fer mai ombra en aquest aspecte. He pensat el mateix en llegir la col·laboració de Pere Bausà.

Els dos pesos pesats de l'opinió omplen la pàgina tretze. És una llàstima perquè la setmana que ve no estarà cap dels dos. Robespierre furga que furga a la nafra, a totes les nafres dels nostres governants, especialment del qui considera responsable de tot el que ens passa. He de dir que ho comparteixo plenament, com també compar-

teixo les coses que diu Tòlito. Això de posar cartells per tal que la gent no llancen deixalles allà on els ve bé és una cosa que mai no ha servit per a res. El regidor Marzal va omplir el terme de missatges (amb una redacció infame) que poc han conscienciat els ciutadans. Serà hora de tornar a allò de "**bajo sanción gubernativa**"?

Ja sé que sóc una mica pesta, però no estaria malament recuperar aquell articulista tan incisiu i que tanta estopa va repartir que es deia JR Ramírez. Ben segur que se'n xalaria molt amb això de l'arranjament PP-Bloc.

No vull acabar, senyora Garcia, sense reconèixer que m'he petat de riure llegint-veient el còmic setmanal de Xavi Burriel. Tindre aquest xicot amb les seues genialitats setmanalment és un autèntic luxe del que gaudim els lectors del seu setmanari.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Pàgina onze, a la part de baix. Una petita notícia amb foto inclosa. "Banda", diu el titular. Suposo que deu ser una espècie de passatemps, perquè no he pogut esbrinar quin és el poble del tal Perfecto Artola a qui li van dedicar una Glòria.

PALMERES, GESPA I XEROJARDINERIA (i 2)

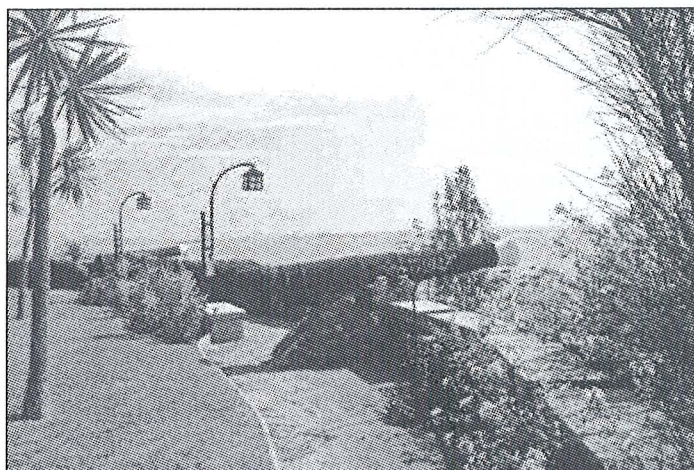
TEXT: pere**bausà**

Durant els darrers decennis, les palmeres i la gespa han esdevingut els elements característics de les zones verdes públiques de Benicarló. El seu manteniment barat i el seguiment de modes o estils dominants, serien les causes principals del seu èxit. Un altre aspecte a considerar seria l'adequació al nostre clima i a les funcions a realitzar en una zona verda urbana. Són les espècies més adients per a una jardineria urbana mediterrània i sostenible?

El nostre clima mediterrani es caracteritza pels hiverns suaus i els estius càlids i secs, amb precipitacions escasses -500 litres per metre quadrat i any- que, sovint, cauen de forma torrencial. La vegetació natural típica estaria formada per arbres i arbustos de fulles perennes, xicotetes i adaptades a la sequera com les carrasques, matisses, coscolls... Les palmeres, aquests pseudo-arbres o grans herbes lignificades, viuen de forma natural en climes molt més secs que el nostre, on no hi ha cap altre arbre. Les praderies de gespa serien típiques dels estatges alpins de les muntanyes de l'hemisferi nord i de les regions de climes oceànics plujosos.

Les palmeres urbanes tenen unes necessitats hídriques molt baixes però no es protegeixen de la forta insolació estival, no ens donarien ombra per la seva menuda i poc densa capçada. Segons escriu l'ecòleg Ramon Folch -famós per la sèrie Mediterrània de TV3- en el seu llibre "Cambiar para Vivir", en referència a la citat comtal: "Barcelona necessita ombra i les palmeres no van a proporcionar-li'n. Les palmeres donen una pinzellada exòti-

ca, un entranyable toc estètic de mansió d'indià pròsper, però no creen un ambient ombrívol i humit ni per casualitat". El Seminari Internacional sobre l'Ús, Tractament i Gestió del Verd urbà, organitzat per la UNESCO en 1986 a Barcelona deixà ben clar que, a les ciutats mediterrànies, ombrejar els carrers amb arbres no és un detall sumptuari sinó una necessitat funcional. Les catalpes, mèlies i moreres del jardí de la pista del Maryton donen

una agradable ombra que permet estar-hi fins i tot a l'agost i a les hores més assolades del dia. Si volem caminar per la vorera de l'avinguda Papa Luna, més val que ho fem a les primeres hores del matí o de la nit, perquè sols trobarem ombra sota uns pins que hi ha; les palmeres mexicanes ben poca en donen. I què dir de la plaça Constitució?

Les necessitats d'aigua d'un jardí depenen de les espècies presents -segons el tipus de fulles i la superfície foliar total- i el clima de la zona, expressat amb l'evapotranspiració potencial (quantitat màxima d'aigua evaporada). Les necessitats hídriques mitjanes per a la gespa a les nostres contrades són d'uns 3 a 5 litres per metre quadrat i dia. El reg es realitza mitjançant aspersors

automàtics que es posen en marxa, normalment, durant la nit. Al nostre poble, l'aigua emprada és potable i el reg es fa, sovint, desaprofitant molta aigua, que es llançada fora de la gespa. L'avinguda Papa Luna tindrà aproximadament uns 5000 m2 de gespa que consumeixen uns 25.000 litres d'aigua al dia, 9.000 metres cúbics anuals. Aquesta aigua no li costa res a l'ajuntament, no la paga.

El terme "xeriscape" fou encunyat pel Departament

àrees trepitjades i s'utilitzen gramínies més rústiques i amb poques exigències d'aigua. S'utilitza un sistema de reg localitzat de manera puntual, gota a gota, amb recuperació de l'aigua de drenatge i possibilitat d'utilització d'aigües residuals. Són aconsellables els cobriments o "mulchings" de tipus orgànics - escorça o fulles de pi, palla, carbó vegetal, fulles...- o inorgànics com lava, bentonita, graves, argiles.... Els mulchings orgànics proporcionen nutriment a la terra i eviten pèrdues d'aigua, els inorgànics són permanents i li donen un atractiu al jardí amb la seva textura i coloració. Els xerojardins presenten un estalvi d'aigua del 30 al 50% i tenen unes despeses de manteniment deu vegades menors que un jardí típic. A Benicarló trobem dos exemples humils, xicotets, però interessants: unes jardineres a l'entrada del Parador i de l'Hotel del "Pinche de Oro".

Una jardineria urbana mediterrània sostenible ha d'estar adaptada al nostre clima i ser estalviadora de recursos. S'ha d'inspirar en els principis de la jardineria tradicional de les nostres ciutats i en els de la moderna xerojardineria. El Parc Ribalta de Castelló de la Plana és un exemple de jardí tradicional. Grans arbres, el seva majoria plàtans, proporcionen un ambient ombrívol i fresc; plantes entapissants com l'heura cobreixen el sòl. Els ajuntaments tenen una tasca pedagògica important en aquest camp. Si introdueixen aquests principis en la jardineria urbana, és possible que molts particulars els apliquen als seus jardins privats de xalets o patis.

Cartes a la directora

407

DES DEL 18 D'AGOST DE 1995

Indignació

Mire, no sé com començar. És tan gran la meua indignació i la sensació que m'han estat enganyant, que he acabat per no creure res del que em diuen els polítics. M'explico, jo soc una banyista més, de les que aquest estiu anava normalment a la platja del Morrongo, i que després de veure la merda abocar-se sense contemplacions a la platja i ara, escoltar el que ha dit el nostre alcalde, justificant-se que havia actuat correctament, tinc la sensació que es deu pensar que els ciutadans som un grupat d'arreglegats.

Ara resulta que Conselleria li havia dit que era aconsellable tancar la platja i que ell, "corazón de buen alma", no la va tancar perquè no

era necessari, no se superava la màxima contaminació permesa. Encara que poc faltava pel que he pogut esbrinar.

L'alcalde s'agafa en que les analítiques eren bones, excepte la d'un dia concret, i que per tant no hi havia perill. Sincerament, m'agradaria saber el lloc exacte d'on se van recollir les mostres, segurament no seria molt prop de la sortida de la merda, i a més, aquesta va estar sortint uns quants dies, amb la qual cosa no me quadren excessivament aquestes afirmacions. I per cert, no sé si la nostra màxima autoritat sap que les corrents solen anar de sud cap a nord, i que per tant la merda s'escampa per tot

arreu, així que no vullga contar-nos històries. Simplement ens van enganyar com a xinos.

I per cert, senyor alcalde, quan el Conseller, a preguntes de EU, açò ho va dir a les Corts, segons han indicat diversos mitjans, on estava vosté? Perquè vosté també és diputat i se suposa que estava allí, no? No se li va caure la cara de vergonya al escoltar-lo?

Una altra cosa, algú ha preguntat a les urgències d'eixos dies si ha hagut més consultes del que és habitual sobre diarrees i al·lèrgies? Segurament ens trobaríem alguna sorpresa. La sort que tenen els polítics és que no tenim cultura de la denúncia, sinó a més d'un li

agafarien també diarrees. Però de responsabilitat!

Una referència al altres partits polítics que estan a l'ajuntament, no n'he sentit a cap, dir absolutament res d'aquest tema. No és prou important la salut pública dels ciutadans per a ells? I que s'ha fet del regidor de Medi Ambient, suposadament responsable d'aquestes qüestions, que ara per ara fa la callada per resposta? Ja els està bé que els enganyen?

Menys fotos i sortir a la premsa per a contar-nos les seues bones intencions i més responsabilitat. Per part de tots.

Una banyista indignada

PANISSOLA 1: rasposa, enganxosa i ... molt més,

per al nostre alcalde, Jaime Mundo. Fa honor al seu càrrec de cap de la merda, la platja del Morrongo era apta per al bany mentre xorrava la idem, però ell no va gosar banyar-se a la sortida de l'efluent, imitant el seu company de partit Fraga a Palomares. Mentre, Conselleria li aconsellava tancar-la. De

manera esgarriant, ell feia cas omís, per no crear alarma social. Si així fa les coses al seu poble, com les farà a l'abocador mancomunat, que no el vorà ningú? Déu ens guard!!!

PANISSOLA 2: igual que la primera per no fer res, a

l'oposició, PSOE i a la pseudoposició-govern, BLOC. En la qüestió de la merda del Morrongo encara estan per dir aquesta boca és meua. I, tampoc per l'"escritet" de Conselleria aconsellant el tancament de la platja. Si no sabien res malament, se'ls va amagar informació, i això és greu, molt greu, però si algú d'ells ho sabia (el BLOC està al govern), pitjor. La salut pública dels ciutadans i l'amagar informació no són un bon símptoma de maduresa democràtica. Encara estem esperant que demanen dimissions.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO
FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 JOSEP BARBE
 VICENT BORRA
 NOEMÍ OMS,
 RAMON PARÍS, O
 TAUS i GREC
Fotografies/
 i JOAN C.

Editorial

Tornem a la Tossa

Els treballs de condicionament del Puig de la Nau arriben a la seua fi. Sembla ser que ara l'administració s'ha decidit a començar amb les excavacions al poblat de la Tossa. Ja era hora.

Les prospeccions que es realitzaran pròximament en tan emblemàtic paratge benicarlando ben segur que obriran de nou la polèmica sobre la possibilitat que s'hi construesca una

macrourbanització amb camp de golf inclòs. Si els tècnics confirmen que les restes que es troben tenen suficient interès com per tirar endavant un pla d'excavacions els partidaris d'urbanitzar s'hauran trobat un nou entrebanc -un més- en el seu afany de construir i construir. Però si les prospeccions demostren que allò que amaga el subsòl de la Tossa no té excessiu interès històric, artístic o

cultural, ben segur que començaran els dubtes en algun sector de la població.

Davant d'aquest possible panorama de vacil·lacions ens calen postures clares i fermes. Postures com la de l'Associació Salvem la Tossa o com la que ha manifestat el cap del grup municipal del Bloc són les que es necessiten en aquests moments. Cal que hom ho tinga clar; independentment que el que es

trobe a la Tossa tinga algun valor arqueològic o no, s'ha de tindre clar que aquest pujol és moltes més coses per als benicarlandos i ha esdevingut un símbol reivindicatiu contra una manera d'actuar, de governar, de manar.

I tota la resta, no és més que embolicar la troca.

agenda agenda agenda agenda agenda agenda agenda agenda

El proper divendres 31 d'octubre, dintre del cicle dels **DIVENDRES LITERARIS**, tindrà lloc la presentació del llibre "El valencià és un idioma diferent?" (Tàndem edicions) de Mª Josep Cuenca. Lloc: Seu de la Pena Setrill, C/ Pere Boqués s/n de Benicarló (Baix Maestrat) a les 19'30 hores de la tarda.

EL LLIBRE

"El valencià és una llengua diferent?". A partir d'aquesta pregunta, l'autora estableix un diàleg sobre la realitat sociolingüística valenciana actual. L'obra plante-

ja què és el valencià i què el fa diferent (i de què). El to predominant s'allunya de l'erudició o l'academicisme. Els capítols, tot i que són unitats independents i completes, s'interrelacionen i progressen amb l'objectiu d'explorar des de diferents punts de vista, dels més quotidians als més generals, la problemàtica que viu el valencià com a conseqüència de la revifada polèmica de la seua adscripció lingüística. La manipulació periodística, la instrumentalització política de la llengua dels valencians, la relació entre llengua i nacionalisme, la

desvirtuació d'aquest segon terme en el context d'una nova Europa, la fal·làcia d'una Espanya plurilingüe que no es creu el plurilingüisme, el parany d'una valencianització defensada per persones que, amb les seues actuacions, promouen la castellanització, els conceptes de llengua, dialecte o norma.

Heus ací alguns dels temes que basteixen aquest mosaic, aquesta auca que convida a reflexionar.

agenda agenda agenda

8 anys

de carxofes i panissoles

SUSANNA ANGLÉS,
 ERA, PERE BAUSA,
 S, XAVIER BURRIEL,
 CARLES LLUCH,
 LGA LLUCH, JOSEP V.
 GORIO SEGARRA
 LLUISA GARCIA
 ARLES ADELL

Administració, subscripcions i publicitat/
 964.82.84.68
 Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL
 Dipòsit legal/ CS- 242-95
 Imprimeix/ GRÈVOL.
 PASSATGE SANT BLAI N. 2

LA VEU respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. LA VEU es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

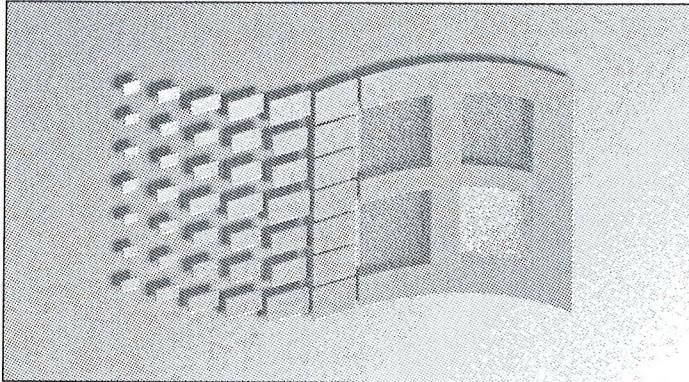
Hi ha vida més enllà del Word?

TEXT: JosepVTaus

Quasi invariablement, cada volta que he tingut l'oportunitat de parlar sobre GNU/Linux a usuaris de Windows -malauradament, encara en queden molts- i els he explicat les virtuts i excel·lències del sistema operatiu lliure front l'IMS-DOS maquillat, m'acaben fet la mateixa pregunta: "podré obrir i enviar arxius de Word?". Açò demostra, d'una manera gens científica, que la majoria d'usuaris 1) utilitzen principalment l'ordinador per escriure textos o 2) pateixen l'efecte Danone.

Si tinc temps i ànims, en lloc de contestar simplement: "No, no tindràs cap problema si utilitzes l'última versió de l'OpenOffice" i tranquil·litzar-lo, -després de tot, és l'únic que espera el meu interrogador-, aprofito per explicar-li que potser tinga algun xicotet problema d'incompatibilitat -amb tipus de lletra extravagants i altres falòrnies prescindibles- però que no li impedirà accedir al contingut dels documents. Això, mentre el gegant de Redmond no comercialitze una nova versió del MS Word, moment en el qual, li auguro, per obrir arxius amb el nou format tindrà problemes amb qualsevol processador de textos i amb el Word seran probablement majors fins que no passe per caixa i actualitze la llicència.

Si encara em queda alè, i no em sap mal avorir-lo, li retrec, sense pietat, que el seu és un cas típic de la patologia del Danone. Davant la sorpresa de l'inquisidor, i abans que comence a demanar una camisa de força de la meua talla, començo a explicar-li-ho. Degut a l'aclaparadora prominència d'una marca d'un producte respecte les altres, per costum, acabem emprant amb la marca, o siga, Danone, per referir-nos al producte, o siga,

logurt. Aquest fet, provocava temps ençà, que per aconseguir que et serviren un batut de xocolata, a una banda del Sènia havies de demanar un Choleck mentre que a l'altra un Cacaolat.

Els temps avancen, encara que no sabem cap a on, i l'efecte Danone ha mutat a efecte Word. Els usuaris ja quasi no parlem de processador de textos, com passava encara no fa cinc o sis anys, diem Word i prou. Assumim, de manera inconscient, que no hi ha vida més enllà de Microsoft i obviem l'existència del WordPerfect, l'Abiword, el KWord, el Klyx, el Ted o l'OpenOffice, per dir-ne alguns, tots ells processadors de textos sovint millors per a determinades tasques que el produït a la factoria de Gates. Però l'aspecte realment preocupant de l'efecte Danone (o Word) és el de lligar, fins al punt de confondre, l'intercanvi d'informació amb la ferramenta emprada per codificar-la. I si la ferramenta és propietària (com el Word, que és de Microsoft) deixa de ser preocupant per convertir-se en alarmant.

Per intercanviar informació és imprescindible ficar-nos d'acord en quina llengua (format o codi) emprarem. En un poble bilingüe com el nostre, ho fem contínuament, sobre tot a l'estiu, quan ens adrecem a un desconegut. Sabem, potser perquè ho em patit, que no és pràctic ni elegant adoptar una posa imperialista, i assumir que

tots tenen l'obligació d'entendre'ns. Més encara si per utilitzar la nostra llengua obliguem al destinatari a pagar. El format que utilitza Microsoft per codificar els documents només el poden llegir els usuaris que utilitzen els productes de la multinacional nord-americana (i han pagat per la llicència d'ús) o els que ens aprofitem del magnífic esforç d'un grup de voluntaris experts en enginyeria inversa.

Front els formats propietaris com els de Microsoft, per fortuna per a les nostres butxaques, hi tenim a la nostra disposició formats oberts (PDF, PostScript, MS/RTF, HTML, XML, ...) que poden utilitzar-se per guardar els nostres valuosos documents sense haver de pagar ni un cèntim.

Cadascun d'aquests formats té les seues pròpies peculiaritats i s'adapta millor a certs tipus de documents. El Portable Document Format o PDF d'Adobe és una evolució del PostScript que permet codificar documents complexos en els quals és molt important l'aspecte final i permet incloure imatges, referències creuades, tipus de lletra propis, ... S'hi poden trobar utilitats per llegir i escriure documents PDF per a la majoria de plataformes.

El Rich Text Format o MS/RTF (sí, sí, de Microsoft) dona bons resultats amb documents de text de complexitat mitjana. Els principals processadors de textos disposen d'opcions per importar i expor-

tar documents en aquest format. Fins i tot, el Microsoft Word a l'hora de desar el document l'ofereix en la llista desplegable de formats disponibles.

Però si allò que realment importa és el contingut, i no que el document s'haja escrit amb tal o qual tipografia, en blanc i negre o a colorins, -com bé saben els lectors d'aquest setmanari- el millor format d'intercanvi és el Text Pla, o siga, el tradicional mètode d'anar posant una lletra darrera d'una altra per compondre paraules i frases. Infrutilitzat i sovint menyspreat, no hi ha cap editor de textos digne d'aquest títol que no siga capaç de treballar amb documents de Text Pla. A més de garantir la major compatibilitat possible, els documents en Text Pla ocupen sensiblement menys espai d'emmagatzemament (aproximadament 10 vegades menys que un PDF) i ofereixen les millors ratis de compressió. Per tant, el Text Pla és el format ideal per transmetre informació a través d'Internet: es transmet ràpidament, tenim el 99.999% de possibilitats que el destinatari pugui accedir al contingut i no hem de pagar ni un cèntim per usar-lo.

Arribat a aquest punt, li amollo a l'incaut, esgotat i quasi oblidat interrogador: "Si t'importa fer-te entendre, envia el document en un format obert. O ets de la classe de persones que enviarien a la núvia una carta escrita en llatí i a ports deguts?"

jvtaus@hotpop.com

S'autoritza la còpia i distribució d'aquest document complet per qualsevol mitjà si es fa de forma literal, es manté aquesta nota i s'indica l'autor.

RECORDS D'INFANTESA

TEXT: jmSanAbdón

MANUEL JOAN I ARINYÓ. Com la flor blanca. Edicions Bromera. Alzira. 2003. 200 pàgs. 15 euros.

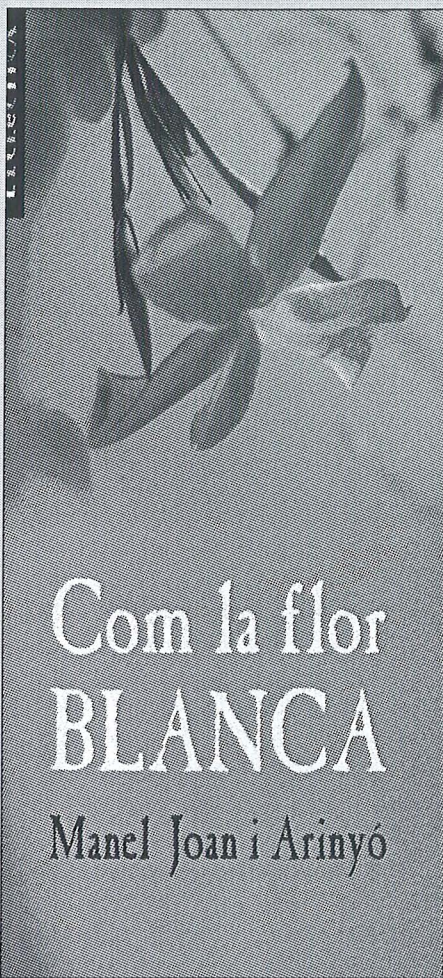
El narrador d'aquest llibre ja l'havíem conegut en un llibre anterior, "Les nits perfumades", que venien a ser una mena de memòries novel·lades de l'autor fins als set anys. A Com la flor blanca, Manel Joan i Arinyó continua aquestes memòries que ara abasten del vuit als catorze anys.

El llibre està estructurat en tres parts; la primera relata sobretot episodis familiars, de fet la novel·la comença amb la narració de quatre casaments, un d'ells, el dels oncles de Sant Quirze, és una de les històries més divertides del llibre. Els convits eren ben frugals: papes, cacauets i un quintet. En aquesta primera part, el xiquet es mou quasi sempre en l'esfera de la família, i rep una bona informació de la vida de les converses que escolta a les dones del taller de modista de sa mare, la seua universitat infantil - com ell diu.

Apareixen mítics personatges per fer por, com l'Home de la Capa o els blavets, que se suposava que xuclaven la sang dels xiquets.

A la segona part, el xiquet ix de l'esfera familiar, i va a l'escola, Una escola, que desconeixia qualsevol

intent de renovació pedagògica, amb uns mestres plens de tares físiques i

psíquiques, i amb uns alumnes dispo-

sats a fer sempre una entremaliadura cada vegada més gran. En aquesta segona part, el xiquet prendrà la comunió i anirà entrant en el món de la religió, i també començarà a descobrir els misteris del sexe.

El món del carrer serà el protagonista de la tercera part del llibre, els jocs seran ara més arriscats, i el xiquet i els seus amics gaudiran amb la transgressió de les prohibicions dels grans. Ara ja trobem el xiquet fet un homenet, al que se li encarregaran xicotetes responsabilitats com despatxar a la tenda, o portar-li l'esmorzar al pare. A casa rebran un nou hoste, la televisió, que fascinarà el xiquet amb programes com "Reina por un dia", "Esa es su vida" o "El Santo". El descobriment de la mort suposa l'entrada del xiquet en l'adolescència, i el final del llibre.

Com la flor blanca representa la reconstrucció d'un món ja desaparegut, i que han conegut molt bé aquells que tenen més de quaranta anys, que segur que fruiran d'allò més amb la lectura d'aquest llibre, escrit amb un àgil domini de la tècnica i del llenguatge, ple d'humor i tendresa i de lectura molt amena.

Presentació 'De camí a Fisterra'

TEXT: susannaanglés

El filòleg sociolingüista, Vicent Pitarch, va presentar el darrer divendres d'octubre, dins dels divendres literaris que ha organitzat Alambor, el seu llibre Camí a Fisterra que ha editat Tàndem. L'escriptor està molt lligat a Benicarló per la seua bona relació amb els

membres d'Alambor amb els quals comparteix caminades per les nostres terres i l'estima per la nostra llengua i que l'han portat fins a Fisterra. Així en Tonyo Fibla que el va presentar va poder fer-ho amb total cordialitat i amistat.

Diu la portada del llibre: **Les senderes que transcorren entre Donibane-**

Garazi i Sant Jaume de Galícia i des de Borce fins a Fisterra són interminables, tot sovint penoses i sempre seductores. De camí a Fisterra, és l'experiència intensa i lluminosa del pelegrí, de l'era digital que transita per un autèntic sender de metàfores únic al món, endut per la caminera

combinada amb la passió que suscita la majestuositat de l'art romànic, o bé atret per una mena de viatge iniciàtic, potser empès per un intent d'identificar-se amb venerables corrues de romers i senderistes originaris de tots els punts d'Europa". És De camí a Fisterra.

El PSOE considera 'improductiu' el pacte entre PP i Bloc

TEXT: noemíoms

El Partit Socialista de Benicarló critica que l'equip de govern no està plantejant a la ciutat "projectes a mitjan i llarg termini", i considera que únicament s'està fent una política de pegots, mentre "les propostes que consoliden la qualitat de vida dels benicarlandos estan dormides". Segons el portaveu dels socialistes, Enric Escuder, "el pacte" entre nacionalistes i populars no està sent positiu ni productiu "per al benestar dels ciutadans", ja que significa "l'estada de dos partits sense massa comunicació que no durà a cap cosa bona de cara al futur, ja que els projectes de l'estat estan estancats" i assegura que "la pressió que podria suposar el pacte entre Bloc i PP no està incidint en cap resultat real".

Escuder considera que des de l'ajuntament no s'ha portat a terme cap tipus de pressió a les administracions superiors amb la finalitat d'aconseguir materialitzar més projectes per a Benicarló. En aquest sentit, els socialistes han presentat unes propostes perquè s'incorporen als pressupostos si es considera convenient entre altres projectes s'insta a demanar l'ampliació

ció del polígon industrial, el trasllat de la N-340, l'ampliació de la carretera entre Benicarló i Càlig, construir les carreteres entre Benicarló i Peníscola i Benicarló i Vinaròs per la costa, el passeig marítim des de la platja el Morrongo fins el Barranquet, la regeneració de la costa nord benicarlanda, la substitució del sistema de clavegueram de la ciutat, la creació de dues escoles de primària amb tres línies com a mínim o la

construcció d'un nou centre geriàtric entre d'altres. Els socialistes critiquen que com a mínim cinc dels projectes esmentats van ser aprovats per l'Ajuntament fa 8 anys i, no obstant això, continuen sense dur-se a la pràctica, mentre que en relació amb els col·legis, la conselleria necessita que prèviament es realitze la cessió dels terrenys per part del consistori. D'altra banda, des del PSOE s'assegura que en referència a

Els socialistes opinen que els projectes de futur de Benicarló que han d'augmentar la qualitat de vida dels ciutadans estan dormits per la poca sintonia ideològica entre PP i BLOC

l'abocament de residus fecals en el Morrongo, la informació que els ha arribat "és esbiaixada" i que encara que els resultats de les analítiques que els ha fet arribar l'ajuntament no sobrepassen els valors límits, han demanat una còpia de l'acta de la conselleria recomanant el tancament de la platja, ja que "o Blasco o Mundo no llegeixen bé els informes". A més, critiquen les repercussions que puga tenir aquest episodi tant per a la salut de la gent com a nivell turístic ja que "l'Agència Valenciana de Turisme ha advertit que si no se soluciona el tema perilla la bandera blava, igual que el Patronat de Turisme"

D'altra banda, uns dies després de la polèmica sobre la falta de suport del partit al premi de narrativa Ciutat de Benicarló de Alambor en valencià, el PSOE ha presentat una moció perquè l'ajuntament s'adherisca al manifest "compromís pel valencià" que té com objectiu aconseguir la normalització del valencià en tots els àmbits de la vida diària.

Alambor
Benicarló
(1982-2003)

Associació Cultural Alambor
es complau a invitar-vos al cicle

Els divendres literaris

31 d'octubre 19.30 h. **Com veiem els valencians el nostre idioma?** Presentació de **El valencià és un idioma diferent?** de **Maria Josep Cuenca**, a càrrec de l'autora i de l'editora **Rosa Serrano**

7 de novembre 19.30 h. **Els mites en la formació dels nacionalismes espanyol, francès i català.** Presentació de **Des de temps immemorial** de **Pau Viciano**, a càrrec de l'autor i de **Carles Lluch**

La Banda de Música "Ciutat de Benicarló" rep el 2n Premi al Certamen Autonòmic de Bandes de Música

Diumenge 26 d'octubre, a les 8.00 h. del matí, la Banda de Música "Ciutat de Benicarló" i un bon grapat d'acompanyants, amics i socis van sortir cap a Xest per participar al XXV Certamen de Bandes de Música de la Comunitat Valenciana.

Quan van arribar-hi, encara faltaven dues hores per a l'actuació. De moment, ja havien començat a concursar les bandes de Secció tercera, que havien d'interpretar com a obra obligada "Fa ri ri rà", d'Andrés Valero Castells (estrena absoluta encarregada per l'Institut Valencià de la Música per al Certamen, al igual que les altres obres obligades). Les bandes de Secció tercera i les seues obres lliures foren: la Societat Unió Musical Santa Cecília de Moncofa ("Polifemo AV 39", d'Andrés Valero Castells), la Unió Artística Musical de

Vilamarxant ("La Ciudad Sumergida", de Ferrer Ferran) i la Unió Musical de Redovan ("Canto Gnóstico", de Juan Francisco Plascencia Civera).

A les 12.30, aproximadament, va continuar el Certamen amb l'actuació de les bandes de Secció segona, que portaven com a obra obligada "Recordando a Degrain", de Teodoro Aparicio Beltrán. Les bandes de Secció segona (amb una màxim de 70 músics en plantilla) foren, per ordre d'actuació: l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" ("Per la Flor del Liri Blau" de Joaquim Rodrigo Vidre) i el Centre Artístic Cultural Verge de la Pau d'Agost ("Pacific Celebration Suite", de Roger Nixon).

Tot i que l'acústica de l'auditori no va acompanyar gens (ressonant i dispersa), les males (o bones) llengües van dir que amb-

dues bandes van sonar molt bé des de fora, com si comptaren amb un nombre de músics més gran i amb les seccions ben equilibrades. I així ho va considerar el Jurat, ja que els van donar puntuacions molt bones, gairebé les més altes de les tres seccions: 383 punts, la de Benicarló i 401, la d'Agost (sobre 405 punts). Realment, molt bé les dues.

A la tarda, a partir de les 16.30 hores, començaren les actuacions de les bandes de Secció primera, amb l'obra obligada "Sinfonietta Carnavalesca", de Rafael Talens Pelló. Les bandes seleccionades per participar-hi foren: la "Sociedad Filarmónica Unión Musical de Agost" ("Quadres d'una exposició", de Mussorgsky), el Centre Instructiu d'Art i Cultura de la Vall d'Uixó ("Poème Montagnard", de Jan Van der Roost) i la

Banda Simfònica de la Unió Artística Musical de Montroy ("Tierra Mítica", de Bernardo Adam Ferrero).

Per tancar la jornada certamenara, la Banda de Música "La Lira de Cheste", banda amfitriona, va oferir el pasdoble "Suspiros de España" d'Antonio Álvarez, el preludi simfònic "La Torre del Oro", de Jerónimo Jiménez i l'obertura "Ross Roy", de Jacob de Haan.

Finalment, en un ambient de gran emoció, el jurat va decidir que foren guanyadores del XXV Certamen de Bandes de Música la Banda de Moncofa (Secció tercera), la Banda d'Agost (Secció segona) i la Banda de Montroy (Secció primera).

Tolito

El Crònica

El "Crònica de Benicarló" segueix funcionant. Bloc i Psoe portaven al programa electoral la seua supressió però aquest infame mitjà d'intoxicació sobreviu. Són també incapaçs ambdós de posar-se d'acord en aquesta ximpleria? Continuaran permetent que el Partit Popular manipule un mitjà de comunicació fet amb diners públics? Lamentablement pareix que sí.

L'endèmica facilitat de les esquerres per a dividir-se ens porta a situacions tan tristes i ridícules com esta que tracto d'explicar. Socialistes i nacionalistes volen suprimir aquesta farsa que és el "Crònica de Benicarló" (al menys així ho van anunciar durant les eleccions) i disposen dels mitjans polítics necessaris per a fer-ho però com no s'entenen, el diariet dels collons segueix

endavant. La banca guanya un altre cop.

Representants de Psoe i Bloc han de recordar que els electors han fet un mandat que, més lluny de sol·licitar alcaldies i regiduries, demane aplicacions de polítiques i mesures concretes. Si no es posaren d'acord en les primeres estan obligats a fer-ho en les segones. Encara que es vegen obligats a deixar de

banda diferències personals irreconciliables. El Bloc per a provar que també és oposició i que sap fer alguna cosa més que cicles de cinema i el Psoe per a demostrar que és més que un voltor silenciós a l'espera de la desfeta del Bloc.

VENÇ I CONVENÇ. CDB, 3 - JD NIÑO PERDIDO, 1

TEXT: rodolfo **serrano**
paco **delcastillo**

La gespa del Municipal de la Carxofa presenta un aspecte immillorable, tota verda, immaculada, geomètricament segada en diagonal. Una imatge idíl·lica. Llàstima que tan meravellós escenari siga trepitjat per equips com el Niño Perdido i esquadres similars. En fi.

Aprofitant l'avinentsa de la visita d'aquest pintoresc conjunt castellanenc la directiva benicarlanda va invitar tots els xiquets del poble a una bossa de xutxeries i un refresc baratar presenciar el partit de bades. L'adversitat de la climatologia però no va acompanyar i els niños que es van perdre pel camp no en van ser massa. La climatologia i més coses, és clar.

Quan vaig arribar a la meua localitat habitual vaig comprovar amb grata sorpresa com la major part de tanques s'havien omplert d'anuncis. Per suposat que vaig passar-me una bona estona llegint-me els missatges publicitaris, que per a això els hauran posat. Em vaig detindre especialment en un que proclamava les virtuts gastronòmiques d'un restaurant local conegut entre altres coses perquè té un piano. Deia textualment: "**Capital mundial de la alcachofa**".

Ja no vaig continuar. De veritat que feia dies, anys, que no en veia una de tan bona, concretament des que vaig veure un camió frigorífic amb una llegenda sublim; "**Almoradí, paraíso de la huerta y joyero de la alcachofa**" deia. El nostre nivell de folclorisme *kistch* està arribant a nivells difícilment imaginables, aquesta vena creativa és un do que Déu Nostre Senyor ens ha concedit als benicarlandos i és una veritable pena que no sapiguem canalitzar bé aquesta capacitat perquè sortiríem tots els dies al diari.

En el partit contra las Juventudes Deportivas del Niño Perdido van debutar a casa les dos noves incorporacions que havien permés que el cotxe de la propaganda anunciara el Benicarló com "**el equipo que hace mejor fútbol de la comarca**". El tal Robert (central, trenta-tants anys, procedent del Tortosa) i el tal Gus (tavo) (va pel mig del camp, més de vint-i-cinc i també del Tortosa) no van decebre i van demostrar que seran dos fermes punts en l'anhelat camí cap a l'ascens. Especialment em va agradar l'actuació del migcampista, Gus, un home que no sé que fa ací, que no toca la pilota sinó que l'acarona, que no para de córrer en tot el partit i que les passa totes i bé- igual que feia el danés

Laudrup, "**mirando al tendido**".

A la primera part al CDB li va costar més del previst arribar amb facilitat a la porteria contrària. De fet, els forasters van aconseguir crear més perill de l'esperat i per dos vegades la nostra defensa va treure la pilota de baix la ratlla amb Roca ja batut i encara van xutar un fort tret que va repel·lir la soca del pal. Però, és clar, el Benicarló té la sort dels campions i, quan faltaven pocs minuts per al descans, Javi López va aconseguir connectar un potent cacau des de la frontal de l'àrea que es va colar sense remissió per l'escaire dret de la porteria del rabassut porter foraster. Un golàs que va fer flamejar alguns mocadors a la grada.

Durant el descans, la llotja presidencial va esdevenir la zona vip del camp i alguns vips, provistos d'una nevereta portàtil també vip, li van pegar al cubata mentre s'acabaven de xamar el monte cristo que havien encés al principi del partit.

Quan encara no dúiem ni cinc minuts de la segona part va ser expulsat Raül Martínez per una xivatada del linier de tribuna. Es veu, i dic es veu perquè no conec ningú que haguera vist res, que l'espigat extrem va intentar (sense èxit) agredir un jugador del Niño Perdido i a l'aju-

dant de l'àrbitre li va faltar temps per contar-li-ho al seu cap. També són una fauna característica per estranya aquesta dels liniers de primera regional; aquest que ens ocupa mastegava xiclet com un boig, discutia amb Xocó i se'n reia compulsivament mentre desafiava amb la mirada els irats espectadors de la grada.

Amb deu però vam jugar millor que amb onze. Ja ho deia Helenio Herrera. Els forasters es van enfonsar i els nostres van començar a assetjar-los la porteria. D'aquestes escomeses van arribar dos gols més. Un altre de Javi López en preciós remat de cap a passada de Raül Mora i un darrer del mateix Raül Mora amb la inestimable col·laboració d'un defensa contrari. Ja en els minuts de les escombraries, una nova errada defensiva els va permetre als altres marcar el de la vergonya.

Diumenge vinent el desplaçament és a Torreblanca. Camp de gespa artificial. Penúltim lloc de la classificació. Si no passa res d'estrany, tres punts més.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano

Exposició: Avda. Magallanes, 1

Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

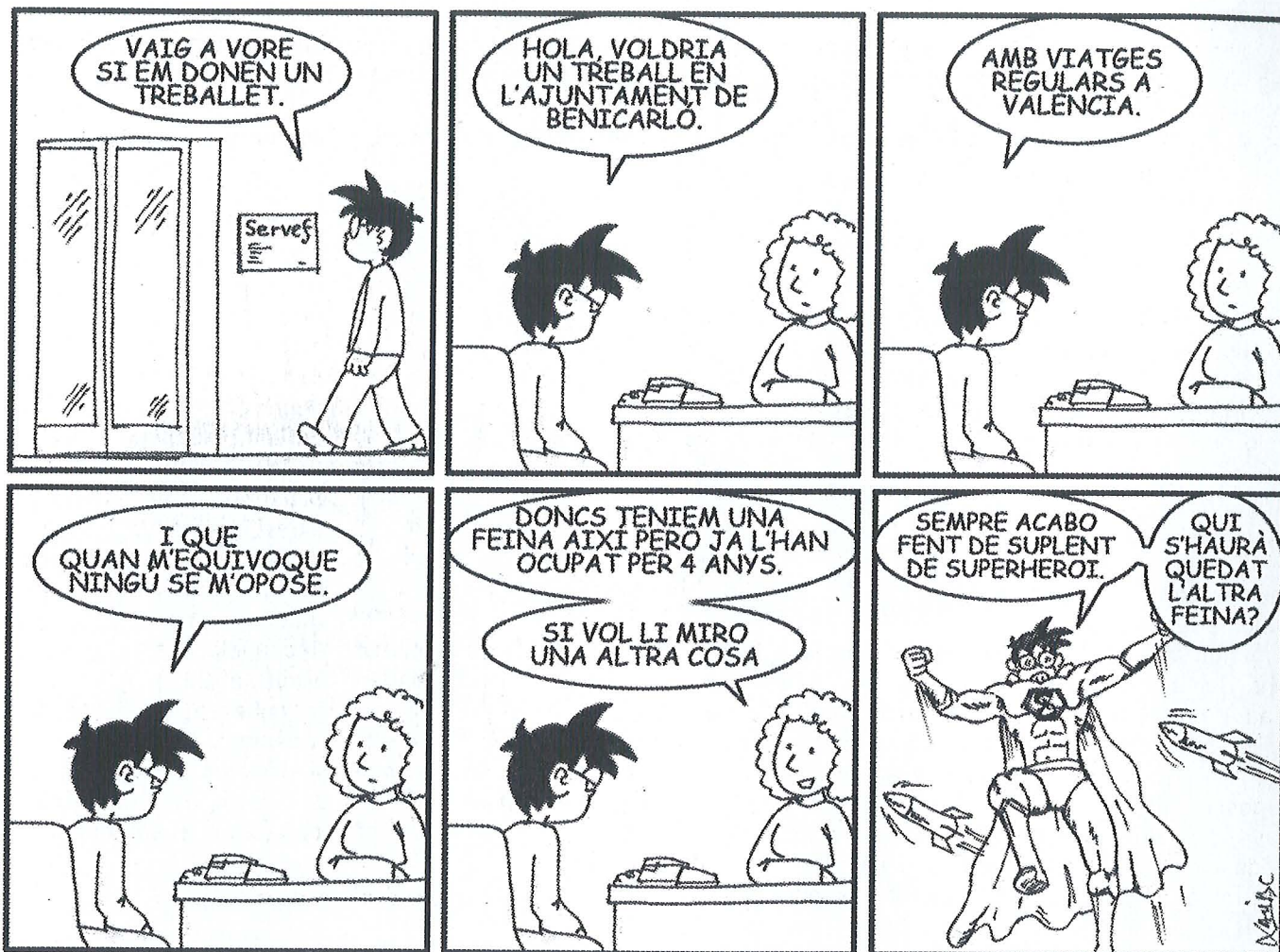
Ctra. N 340, km 142

Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

EL CÒMIC/ per Xavi Burriel

El millor treball

Llibres de text i lectures recomanades
Còl·legis públics i centres d'ESO i Batxillerat

COPISTERIA
LLIBRERIA
PAPERERIA

CÒPIES COLOR

B/N I PLÀNOLS

GRÈVOL

Sant Blai, 2 -Tel.: 964 475698
12580 BENICARLÓ